

Στα όρια της ανθρώπινης αντοχής

Ένα συναρπαστικό αφιέρωμα στη ζωή και την πορεία του Γιάννη Κούρου

Ακολουθεί μια συναρπαστική ιστορία, στα όρια της ανθρώπινης αντοχής.

«Βαθιά στα έγκατα του υποσυνειδήτου μου κατοικούν βοσκοί με φλογέρες, αρματολοί με σκουριασμένα τουφέκια, μοιρολογίστρες με μακριά σαγόνια και μακρόσυρτες φωνές, ηλιοκαμένοι ψαράδες, αεικίνητοι θεριστές, βυζαντινοί ψαλτάδες με το κρασί να τρέχει γάργαρο στον λαιμό».

Το παραπάνω είναι ένα απόσπασμα από το βιβλίο του Γιάννη Κούρου «Το εξαήμερο του αιώνα» (εκδ. Υψιλον, 1996). Συγκεκριμένα, πρόκειται για μια σκέψη που απασχόλησε τον υπερμαραθωνοδρόμο, κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια της τρίτης ημέρας του εξαήμερου αγώνα δρόμου που κέρδισε το 1984 στο στάδιο Downing στο Randall's Island της Νέας Υόρκης. Σήμερα, ο 54χρονος μελαχρινός άντρας, ονομαστός ρέκορντμαν σε ένα υπεράνθρωπα απαιτητικό άθλημα, παραδέχεται ότι ο συγκεκριμένος ήταν ο σημαντικότερος αγώνας της πορείας του, ενώ την ίδια ώρα ρουφά γενναίες γουλιές από τον καπουτσίνο του αυτό το ανοιξιάτικο βράδυ. Μιλάει σιγανά. Τελευταία, οι ημέρες του κυλούν

ιδιαιτέρως κουραστικά, καθώς έχει αφοσιωθεί στην ανακαίνιση του σπιτιού του στα Πατήσια και στη διαμόρφωση ενός εκθετηρίου, όπου σκοπεύει να αναρτήσει φωτογραφίες και ντοκουμέντα από αγώνες, καθώς και να διοργανώσει ομιλίες για όσους ενδιαφέρονται να έρθουν σε επαφή με τον θαυμαστό, πολυσχιδή κόσμο του.

Πολύ προτού ο Γιάννης Κούρος γευτεί τη δόξα των απανωτών παγκόσμιων διακρίσεων, ταξιδέψει σε ολόκληρο τον κόσμο και αγωνιστεί με τους σπουδαιότερους υπερδρομείς που διαθέτει η ανθρωπότητα, τίποτε δεν προμήνυε τον θρίαμβό του. Γεννημένος στην Τρίπολη και μεγαλωμένος τα δύσκολα χρόνια μετά τον Εμφύλιο σε ένα κοντινό χωριό, το Μερκοβούνι, ήταν ο μικρότερος από τους πέντε γιους ενός ξυλουργού. Η παιδική ηλικία τον βρίσκει τότε να παίζει μπάλα στα αλώνια του χωριού και τότε να υπομένει τις ξυλιές και τις τσιμπιές της μάνας του ή τις κλωτσιές και την περιφρόνηση του πατέρα του. Ο ίδιος περιγράφει την ατμόσφαιρα στο σπίτι καταπιεστική και σίγουρα όχι ιδανική για ένα παιδί που γρήγορα αντιλήφθηκε την καλλιτεχνική κλίση του. Καθώς σε μια εποχή φτώχειας τα πάντα μετριόνταν με βάση το κατά πόσον εξασφάλιζαν τον «επιούσιο», το ανήσυχο παιδί βρίσκει διέξοδο στον στίβο. Συμμετέχει στο σχολικό πρωτάθλημα της Τρίπολης, επισκέπτεται συχνά το γήπεδο της πόλης, ενώ, αποφοιτώντας από το σχολείο, αποφασίζει να δώσει εξετάσεις στη Γυμναστική Ακαδημία, στις οποίες δεν πέτυχε. «Ηθελα να προσφεύγω στη μουσική ή στη ζωγραφική, πάντα. Να γράφω ποιήματα και στίχους. Έκανα τελικά αθλητισμό για να εκφραστώ, για να πω κάτι» εξηγεί σήμερα ο αθλητής.

Στα 17 του, φτάνει η στιγμή να τρέξει τον πρώτο του μαραθώνιο, μάλιστα το κάνει μόνος του, ως προσωπικό τεστ αντοχής. Είτε βρίσκεται στην Αθήνα είτε στην Τρίπολη, τότε παράλληλα με τη στρατιωτική θητεία του, τότε παράλληλα με εποχιακές δουλειές («Επιανα μια δουλειά και έπειτα από τρεις εβδομάδες έλεγα στο αφεντικό “πρέπει να πάω στην Τσεχοσλοβακία για τον τάδε μαραθώνιο” και την έχανα»), το γεγονός είναι ότι ως το 1982 ο Κούρος ασχολείται – αν και ως χομπίστας, σίγουρα εντατικά – με τον μαραθώνιο. Μάλιστα, πετυχαίνει και κάποιες καλές επιδόσεις και συμμετέχει σε διεθνείς αγώνες. «Όταν έτρεχα σε μαραθώνιους, παρατήρησα ότι είχα την τάση να πηγαίνω πάντα πιο πέρα. Ημασταν ένα γκρουπάκι από έξι-επτά φίλους που τρέχαμε και, όταν τερμάτιζα, επέστρεφα για να τους ενθαρρύνω να τερματίσουν

και εκείνοι» θυμάται από εκείνη την εποχή. Μάλιστα, ήταν ακριβώς τότε που διάβασε σε ένα γαλλικό περιοδικό για αγώνες δρόμου σε αποστάσεις κατά πολύ μεγαλύτερες από εκείνες του μαραθωνίου. Σκαρώνει μόνος του μια διαδρομή 100 χλμ. γύρω από την Τρίπολη και τεστάρει ξανά τον εαυτό του. Την ολοκληρώνει σε 7 ώρες και 35 λεπτά, επίδοση αρκετά καλή. Είχε μόλις ανακαλύψει ένα νέο, ολότελα διαφορετικό άθλημα. Και κατάλαβε ότι θέλει να καταπιαστεί με αυτό.

Ως υπερμαραθώνιος ορίζεται κάθε αγώνας δρόμου που καλύπτει απόσταση μεγαλύτερη από τα 42.195 μέτρα του συμβατικού μαραθωνίου. Υπάρχουν δύο είδη αγώνων υπερμαραθωνίου: εκείνοι που καλύπτουν συγκεκριμένη απόσταση, όπως 50 ή 100 χλμ., και εκείνοι που διαρκούν συγκεκριμένη ώρα όπως είναι οι 24ωροι αγώνες ή οι αγώνες πολλών ημερών. Πολλές φορές πρόκειται για διαδρομές μέσα σε στάδια, ενώ άλλες φορές οι αγώνες διεξάγονται σε ανώμαλους δρόμους. Στους αγώνες πολλών ημερών οι αθλητές μπορούν να ξεκουράζονται για λίγα λεπτά μέσα σε σκηνές γύρω από το γήπεδο, ενώ στις διαδρομές εκτός σταδίου υπάρχουν συνήθως σταθμοί με φαγητό ή βοήθεια κάθε περίπου πέντε χιλιόμετρα. Αν και ο υπερμαραθώνιος δεν είναι ολυμπιακό άθλημα, η διεθνής ένωση υπερδρομέων λειτουργεί υπό την ομπρέλα της Διεθνούς Ομοσπονδίας Στίβου.

Παρ' όλο που ακόμη και σήμερα διοργανώνονται δεκάδες σχετικές διοργανώσεις ανά τον κόσμο, ειδικά οι πολυήμεροι αγώνες υπήρξαν ιδιαίτερα δημοφιλείς στα τέλη του 19ου αιώνα. Εκατοντάδες άνθρωποι συνέρρεαν σε κλειστά γήπεδα της Αγγλίας ή των ΗΠΑ, όπου οι δρομείς διαγωνίζονταν σε αποστάσεις εξωπραγματικές. Οι προπονητές των αθλητών έκαιγαν τις πατούσες των υπερδρομέων με κάρβουνα για να τους αναισθητοποιούν στον πόνο και τους έδιναν ναρκωτικά ώστε να αντέξουν. Το πλήθος στοιχημάτιζε για τον νικητή.

Οι επιδόσεις του Γιάννη Κούρου στους δύο υπερμαραθώνιους που συμμετείχε το 1983, έναν χρόνο αργότερα από το διερευνητικό δοκιμαστικό του, ήταν εξαιρετικές. Στον αγώνα από την Αθήνα ως τη Σπάρτη, που είναι γνωστός ως Σπάρταθλον, και διοργανώθηκε τότε για πρώτη φορά, τερμάτισε νικητής στα περίπου 245 χλμ. της διαδρομής. Την άνοιξη της επόμενης χρονιάς, όταν ο ίδιος ήταν 26 ετών, συμμετείχε σε τριήμερο αγώνα στο Danube της Αυστρίας, μονάχα όμως για το πρώτο 24ωρο, στο οποίο κατάφερε και πάλι να τερματίσει νικητής. Όταν έμαθε για τον εξαήμερο αγώνα της Νέας Υόρκης, θέλησε να συμμετάσχει με την ίδια λογική που το είχε κάνει και στην Αυστρία: μόνο για την πρώτη ημέρα, μόνο για να σπάσει το 24ωρο ρεκόρ. Την 1η Ιουλίου του 1984, έχοντας ως πλήρωμα τον Μένιο, έναν ελληνοαμερικανό βελονιστή, τον Τζιμ, τον βοηθό του, και τον Μανωλιό, έναν κρητικό ιδιοκτήτη εστιατορίου, και ως εξοπλισμό μονάχα δύο ζευγάρια αθλητικά παπούτσια, έγινε η εκκίνηση. Λίγο προτού χτυπήσει το καμπανάκι έναρξης, ο τότε δήμαρχος της Νέας Υόρκης Εντ Κοχ παρατήρησε: «Αισθάνομαι λίγο σαν ρωμαίος αυτοκράτορας που χαιρετά τους χριστιανούς μπροστά στα λιοντάρια».

«Σήμερα, έπειτα από 26 χρόνια, αυτά που θυμάμαι από το εξαήμερο της Νέας Υόρκης είναι οι ακρότητες, οι μεγάλες στιγμές έμπνευσης και κατάκτησης στόχων και παράλληλα οι ανικανότητες του σώματος» σχολιάζει ο υπερμαραθωνοδρόμος. Ήδη από τις πρώτες λίγες ώρες του αγώνα, ο Κούρος

έσταζε ιδρώτα από τα φρύδια και τους αγκώνες του. Είχε τερματίσει τα αρχικά 160 χλμ. του αγώνα μέσα σε 12 ώρες και 52 λεπτά, επίδοση εντυπωσιακή. Ωστόσο, οι δυνάμεις του είχαν αρχίσει να τον εγκαταλείπουν: είχε πάθει αφυδάτωση, υπογλυκαιμία και αναιμία – και αυτά ήταν μόνο η αρχή. Λίγο αργότερα, στις 15 ώρες, ο υπερδρομέας είχε χάσει επτά κιλά. Με το τέλος του 24ώρου δεν είχε σπάσει το ρεκόρ όπως υπολόγιζε και ενώ το σώμα του «ήταν νεκρό», αυτός αποφάσισε να μην αποσυρθεί όπως είχε προγραμματίσει, αλλά να συνεχίσει κυνηγώντας την επίδοση. Εξαφανίστηκε για λίγες ώρες στο υπόστεγο του σταδίου, λίγο προτού αναστηθεί τη δεύτερη ημέρα – όταν οι εφημερίδες τον χαρακτήρισαν «Λάζαρο». Κάθε λίγο αναθεωρούσε τους στόχους του και αποφάσιζε να μη δειλιάσει και οπισθοχωρήσει. Για δεύτερη, για τρίτη, για τέταρτη, για πέμπτη και για έκτη ημέρα.

Και πώς περνούσαν όλες αυτές οι ώρες στο ταρτάν; Σίγουρα παρατηρώντας τον ουρανό, ο οποίος, όταν ξεκίνησε ο αγώνας, ήταν πεντακάθαρος, ενώ τις τελευταίες ημέρες, μα κυρίως τις νύχτες, έβρεχε καταρρακτωδώς. Επειτα ήταν οι δεκάδες εθελοντές που ράντιζαν τους αθλητές με νερό, ένα πρωτόγνωρο θέαμα για τον νεαρό από την Αρκαδία. Παντού γύρω του πολύχρωμα σορτς, φανελάκια, παπούτσια. Επειτα σκέφτηκε τη μάνα του, να κουτουλάει το κεφάλι της στον τοίχο επειδή παντρεύτηκε τον πατέρα του. Και μετά τον πατέρα του, που κρατούσε όλες τις καλημέρες του μόνο για την Κυριακή και έψαλλε βυζαντινά τροπάρια κάθε τόσο. Λαχταρούσε επίσης να δοκιμάσει κάποιο περίεργο φρούτο ή ένα αμερικανικό ποτό. Παράλληλα, κρατούσε ένα μικρό κασετόφωνο που έπαιζε τραγούδια όπως το «Γύφτισσα τον εβύζαξε» και «Σε πέντε ώρες ξημερώνει Κυριακή» των Λοΐζου - Αλεξίου. Ή άλλα τραγούδια του Μίκη Θεοδωράκη, του Νίκου Ξυλούρη, του Γρηγόρη Μπιθικώτση («εμψυχωτικά, σε ρυθμό δύο ή τεσσάρων τετάρτων»), ή το «Ζεϊμπέκικο της Ευδοκίας». Θυμήθηκε τον παλιό προπονητή του στην Τρίπολη επί δικτατορίας, τον τριπλοθεσίτη Πάρη Μυστράκα. Ή τον εβραίο καταστηματάρχη για τον οποίο δούλευε, τον Χασσίδ. «Ενας αγώνας σε στέλνει πίσω στη ζωή σου. Σε κάνει σεναριογράφο. Οραματίζεσαι, φτιάχνεις την πλοκή, φαντάζεσαι διάφορα πράγματα, τι θα κάνεις αύριο. Είναι ένας αέναος σχεδιασμός. Σε κρατάει σε εγρήγορση» παρατηρεί σήμερα ο υπερδρομέας.

Πλέον δεν έτρεχε στο γήπεδο. Στον νου του, έτρεχε στα χωράφια του χωριού. Οι συναθλητές του είχαν πάρει άλλη μορφή στο μυαλό του, ο

Νεοζηλανδός Ζίγκι Μπάουερ του θύμιζε τον Τάκη τον κουτσό από το χωριό, που έχασε τη ζωή του στραβοκαταπίνοντας μια ρώγα από σταφύλι. Ο Γάλλος Ρομάν Ζαμπάλο τού θύμιζε πότε τον παιδικό του φίλο τον Στρατή και πότε τον Μυστράκα. Ως και ο Μένιος είχε πάρει άλλη μορφή στο μυαλό του. Ο ίδιος συλλογιζόταν τις μηλιές της Μαντινείας, τις λεμονιές της Σπάρτης, τις κερασιές της Τεγέας, τις βυσσινιές του Στενού, τον παιδικό έρωτά του για τη συμμαθήτριά του Νίκη, τον αρχαίο θεό Πάνα και σκηνές με τον Νικηταρά από την ελληνική επανάσταση. Ωστόσο, το σώμα του γέμιζε φουσκάλες. Κάθε τόσο σταματούσε για φυσιοθεραπεία με την Αμερικανίδα Λόρα, αισθανόταν σουβλιές στην κοιλιά, ενώ τα πόδια του είχαν πρηστεί σε σημείο που όταν προσπάθησε να αγωνιστεί ξυπόλυτος χρειάστηκε να «εγχειρήσει» τα παπούτσια του, να κόψει το μπροστινό τμήμα τους. Από τη δεύτερη ημέρα ως το τέλος, και από τα δέκα δάχτυλα των ποδιών του έτρεχε αίμα. Κάποια στιγμή, άνοιξε η μύτη του. Την τέταρτη ημέρα χάζεψε τα πυροτεχνήματα στον ουρανό: οι Αμερικανοί γιόρταζαν την 4η Ιουλίου, την Ημέρα Ανεξαρτησίας τους. Την έκτη ημέρα η βροχή κόπασε και ο Γιάννης Κούρος, λίγο προτού τερματίσει τα 1.022 χλμ. σε έξι ημέρες, πετυχαίνοντας 16 παγκόσμια ρεκόρ που γράφτηκαν στο βιβλίο Γκίνες, ξυρίστηκε εν κινήσει.

«Όταν κερδίζεις, δεν πανηγυρίζεις» εξηγεί. «Από τη μία είσαι πολύ ταλαιπωρημένος και από την άλλη είσαι διαφορετικός. Οι δρομείς πολύ μεγάλων αποστάσεων δεν έχουν την έπαρση εκείνων που είναι γρήγοροι, έχουν αλτικότητα ή δύναμη. Αποκτούν άλλη ιδιοσυγκρασία, χαμηλών τόνων, που δεν τους επιτρέπει να πανηγυρίσουν στο τέλος». Η αποθεραπεία του από την κόπωση του εξαήμερου αγώνα της Νέας Υόρκης διήρκεσε περίπου τρεις εβδομάδες.

Ωστόσο, τα ρεκόρ και οι επιδόσεις συνεχίστηκαν. Για την ακρίβεια, από τη θριαμβευτική συμμετοχή του στον αγώνα της Νέας Υόρκης ως την επόμενη άνοιξη που αγωνίστηκε στο Σίδνεϊ - Μελβούρνη, μια δύσβατη όσο και σαγηνευτική διαδρομή που ο Γιάννης Κούρος θα διένυε και τις έξι φορές ως την κατάργησή της το 1991, μεσολάβησαν 19 παγκόσμια ρεκόρ σε διεθνείς διοργανώσεις. Ωστόσο, στο Σίδνεϊ - Μελβούρνη ο Κούρος θριάμβευσε προσθέτοντας στον απολογισμό του ακόμη έντεκα παγκόσμια ρεκόρ. Ήταν εκείνη την περίοδο που σε μια εκδήλωση της ελληνικής παροικίας για τον εορτασμό της 25ης Μαρτίου γνώρισε και τον τότε αυστραλό πρωθυπουργό,

Μπομπ Χοκ, ο οποίος του έκανε πρόταση να μεταναστεύσει εκεί. Ο Γιάννης Κούρος έδωσε μικρή σημασία και συνέχισε τη διασκέδασή του.

Πλέον είχε επιστρέψει στην Τρίπολη όπου εργαζόταν ως υπάλληλος στη Γενική Γραμματεία Αθλητισμού, είχε δρομολογήσει τον πολιτικό γάμο του με την Πολωνή Τερέσα και συνέχιζε να καταρρίπτει με εμμονή τα παγκόσμια ρεκόρ σε διεθνείς διοργανώσεις. Κάθε αγώνας εξακολουθούσε να είναι μια επίπονη διαδικασία, όπου ο Κούρος είχε να αναμετρηθεί με το παρελθόν και με τους προσωπικούς του δαίμονες, παρά με τη φυσική κατάστασή του. Ενώ μπορούσε να προπονηθεί εντατικά μόνο την άνοιξη και το αυστηρό πρόγραμμα έμπαινε σε εφαρμογή μόλις δύο εβδομάδες πριν από κάθε αγώνα, τις περισσότερες φορές κέρδιζε. Και δεν εγκατέλειπε. Η διατροφή του περιελάμβανε κυρίως σαλάτες και δημητριακά, σπανίως κρέας ή ψάρι, και όμως μπορούσε να συνεχίζει τα ρεκόρ και τις διακρίσεις.

«Κάθε αγώνας είναι ιδιόμορφος και μοναδικός» σχολιάζει. «Μια φορά στο Σίδνεϊ - Μελβούρνη έπαθα ηλίαση. Είναι διαφορετικό να τραυματιστείς στον αχίλλειο τένοντα, να πάθεις ζημιά στο γόνατο ή να σε πονούν τα πέλματα. Έχει να κάνει και με τις συνθήκες. Μπορεί να πάθεις πνευμονία. Ξεκινούσες από το Σίδνεϊ με καύσωνα και ώσπου να φτάσεις στη Μελβούρνη περνούσες από ορεινά μέρη σε 1.200 μέτρα υψόμετρο, όπου έριχνε χιονόνερο ή χαλάζι. Τις νυχτερινές ώρες η θερμοκρασία έφτανε κάτω από το μηδέν. Και την ημέρα πάθαινες ηλίαση» εξηγεί ο αθλητής καθώς κοιτάζει κατ' ευθείαν στα μάτια και μιλάει στιβαρά με τη βραχνή φωνή του να ανακλά τη σιγουριά ενός ανθρώπου που έχει περάσει κάθε λογής σωματικές κακουχίες.

Όσπου έφτασε το «βρώμικο '89». Η πολιτική αστάθεια και η διεξαγωγή τριών βουλευτικών εκλογών μέσα στη χρονιά έφεραν αναταραχή ακόμη και στη Γενική Γραμματεία Αθλητισμού της Τρίπολης. Ο Γιάννης Κούρος έμεινε χωρίς δουλειά επί εννέα μήνες. Και τότε επανήλθε στο μυαλό του η πρόταση του Χοκ. Επικοινωνήσε, διαπίστωσε ότι ισχύει ακόμη, και ως το 1990 είχε μετακομίσει στο Σίδνεϊ μαζί με την οικογένειά του, όπου και παρέμειναν έναν χρόνο. Επειτα μετακόμισαν στη Μελβούρνη όπου ο ίδιος σπούδασε λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο La Trobe, κάνοντας διατριβή πάνω στην ποίηση του Οδυσσέα Ελύτη και μεταπτυχιακό σχετικό με την κίνηση και τον χορό στο έργο του Νίκου Καζαντζάκη. «Οι σπουδές μου ήταν μεράκι πολλών ετών» σχολιάζει. Οι αγώνες

και τα ρεκόρ ξεκίνησαν πάλι μετά τις σπουδές του και ως το 1999, οπότε επαναπατρίστηκε, χρεώνονταν στην Αυστραλία.

Σήμερα, έπειτα από 37 χρόνια αγώνων, ο αριθμός των παγκόσμιων ρεκόρ του Γιάννη Κούρου είναι τριψήφιος και σύμφωνα με τη Wikipedia ανέρχεται στα 134. Από το 1999, όταν επανήλθε στην Ελλάδα σε ηλικία 43 ετών, αγωνίζεται με την ελληνική σημαία και εξακολουθεί να χαρίζει διακρίσεις, όπως τα τρία παγκόσμια ρεκόρ στον αγώνα 100 μιλίων στη λίμνη της Νέας Ζηλανδίας το 2002 ή τα επτά παγκόσμια ρεκόρ στο meeting του Surgeres στη Γαλλία την ίδια χρονιά. Ωστόσο, ο ίδιος δεν μοιάζει να επιδιώκει τιμές και δάφνες. «Δεν με συγκινεί καθόλου η δημοσιότητα των ρεκόρ. Εγώ πάντοτε έψαχνα να βρω τα ανθρώπινα όρια και πάντοτε πίστευα ότι υπάρχει κάτι παραπέρα. Πάντα υπάρχουν περιθώρια βελτίωσης και θεωρώ πως ό,τι και αν κάνεις πρέπει να παραμείνεις προσγειωμένος για να μπορέσεις να ξεκινήσεις πάλι από το μηδέν» σχολιάζει. Ακόμη και ο ανταγωνισμός μοιάζει να μην τον αφορά: «Δεν υπάρχει ανταγωνισμός ή κόντρα. Στο αγώνισμά μας ο αθλητής πρέπει να βλέπει ανταγωνιστικά μόνο τον χρόνο ή την απόσταση. Αν τα βάλεις με τον συναθλητή σου, έχεις χάσει δύο φορές. Σε ένα 24ωρο ή 48ωρο θα πεθάνεις. Ξέρεις γιατί; Γιατί δεν μπορείς να ζεις τόση ώρα έχοντας τον ανταγωνισμό στον νου σου!».

Αν και ο ίδιος ζει πλέον στην Ελλάδα, η οικογένειά του, η σύζυγος και οι δύο κόρες του έχουν παραμείνει στη Μεμβούρνη. Ο ψηλός άντρας με την ατσάλινη θέληση, έπειτα από έναν σοβαρό τραυματισμό σε έναν από τους έξι αγώνες στους οποίους έλαβε μέρος, αισθάνεται αμηχανία ως προς το αγωνιστικό του μέλλον. Πέρα από τους διάφορους αγώνες που διοργανώνονται προς τιμήν του, όπως είναι τα «Κούρεια» στην Αρκαδία, δεν είναι σίγουρος για τα κίνητρα που (δεν) έχει. «Βλέπω τα πράγματα λίγο δυσοίωνα. Ενώ φανταζόμουν τον εαυτό μου να κάνει αθλητισμό με ένταση και θεωρούσα ότι ακόμη και στα 60 μου θα είμαι σε θέση να κάνω παγκόσμια ρεκόρ, σήμερα δεν υπάρχει κάτι που να με εμπνέει να το κάνω» σχολιάζει. Ωσπου να αποφασίσει πότε και αν θα ξανατρέξει, ο μοναχικός 54χρονος Γιάννης Κούρος θα καβαλάει το ποδήλατό του και θα περιπλανιέται στην Αθήνα, θα τρέχει απαρέγκλιτα μισή ώρα, θα επιμελείται το εκθετήριό του στα Πατήσια, θα συνθέτει τραγούδια και θα γράφει ιστορίες για βοσκούς, αρματολούς, μοιρολογίστρες, ψαράδες, θεριστές και βυζαντινούς ψαλτάδες.

Το άρθρο βασίζεται στο βιβλίο «Το εξαήμερο του αιώνα», εκδ. Ύψιλον, 1996 και σε δημοσιευμένα αφιερώματα για τον Γιάννη Κούρο.